

THE STANDARD *Bearer* A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

VOLUME XVIII.

MARCH 1, 1942

NUMBER 11

MEDITATIE

Afgewezen

En als de duivel Hem geleid had op eenen hoogen berg, toonde hij Hem al de koninkrijken der wereld, in een oogenblik tijds. En de duivel zeide tot Hem: Ik zal u al deze macht, en de heerlijkheid derzelve koninkrijken geven; want zij is mij overgegeven, en ik geef ze, wien ik ook wil; indien Gij dan mij zult aanbidden, zoo zal het alles uwe zijn. En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Ga weg van Mij, Satan! want er is geschreven: Gij zult den Heere, uwen God, aanbidden, en Hem alleen dienen. Luk. 4:5,8.

Christus en Satan!

De Koning bij de gratie Gods en de usurpateur!

Zoo toch ontmoeten ze hier elkander: de Gezalfde Koningsknecht des Heeren en de geweldenaar der wereld!

En, vergeet het niet, beide staan hier naar en onder den raad des Allerhoogsten, in dienst van dien raad, opdat hij vervuld worde en de heerlijkheid des Vaders geopenbaard moge worden; de Eén gewilliglijk, want het is Zijn spijs den wil des Vaders te doen; de ander tegen wil en dank, want hoewel hij den God des hemels haat en bedoelt Hem te wederstaan, zal hij Hem toch moeten dienen.

Zoo is hij hier, de duivel, de tegenstander Gods, die den Allerhoogste lastert, om den Gezalfde des Heeren te wederstaan, maar om daarin toch te doen, al wat "Gods hand en Gods raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou".

Zoo had hij eens, lang tevoren, ingang gevonden in het eerste Paradijs. Ook daar verkeerde een koningsknecht Gods, staande in vriendschapsverbond met zijn Schepper, opdat hij den Heere zijnen God zou kennen, van harte zou liefhebben, met Hem in eeuwig

zaligheid zou leven, en dan, als vriendknecht Gods over al de werken van Gods handen heerschappij zou hebben. En de Satan had in die eerste wereld een inval gedaan, en was aangevallen op dien eersten koning, om hem te doen afvallen van den hoogen God, en te bewegen een verbond te sluiten met hem, den vorst der duisternis. En het was hem gelukt. Schier zonder slag of stoot had die eerste knecht des Heeren het koninkrijk aan hem overgegeven. Hij, Satan, had de eerste slag in zijn booze worsteling met den levenden God gewonnen, en was overste dezer wereld geworden. Zoo althans, meende hij; want hij verstond het niet, dat ook hetgeen hij in het eerste Paradijs gedaan had, onder den raad des Allerhoogsten stond!

In de ure zijner gewaande overwinning had God de Heere hem echter de nederlaag aangekondigd.

Hem had den donder van Gods Woord in de ooren geklonken: "Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, maar gij zult het de verzenen vermorzelen."

En de Satan had het verstaan. En niet begrijpend, dat hij nooit iets anders zou vermogen dan te doen hetgeen de Allerhoogste in Zijn vrijmachtig welbehagen over hem besloten had, was hij uitgegaan, om op te treden als de overste dezer wereld, en vast besloten om door de machten der wereld overal het Zaad der vrouw ten doode toe te vervolgen, en om te verhinderen, dat het ooit hem zou verwinnen en van den troon der wereld stooten. Daardoor kwam het, dat overal en altijd de heidenen woedden, en de volken ijdelheid bedachten; daardoor was het geschied, dat, heel de oude bedeeeling door, de koningen der aarde zich hadden opgesteld, en de vorsten tezamen beraadslaagd hadden tegen den Heere, en tegen Zijnen Gezalfde. Daardoor kwam het, dat het Zaad der vrouw overal en heel de geschiedenis door gehaat en verdrukt was geworden, en dat men Israel van zijn jeugd af op den rug geploegd had en de voren diep had getrokken!

Doch ziet, Die in den hemel woont had gelachen "om dat vruchteloos gewoel", en had gespot met den

“waan der dwaze volken.”

Hij had immers, óók reeds in het paradijs, van het besluit verhaald!

Hij had immers Zijn Koning gezalfd over Sion, den berg Zijner heiligheid. En aan Sions Koning, niet aan den vorst der duisternis, had Hij de heidenen gegeven tot Zijn erfdeel, de einden der aarde tot Zijne bezitting. En Hij zou hen verpletteren met een ijzeren scepter, en hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat. Hij zou den kop der slang vermorzelen, de overheden en machten in het openbaar ten toon stellen als leugenaars en indringers, als machtelozen en rechtelozen, die de eeuwige verdoemenis waardig zijn; Hij zou heel het rijk der duisternis vernietigen, en zijn eigen rijk, het Koninkrijk der hemelen oprichten en volmaken, waarin God zou zijn alles en in allen!

Zou dan dat besluit des Allerhoogsten, Die in den hemel zit, het besluit, dat over alles gaat, ook over de machten der duisternis, niet worden vervuld?

Hij was gekomen, Sions Koning, in weerwil van al de pogingen des Satans om het te voorkomen!

God had Zijn Eerstgeborene in de wereld ingebracht. En Hij was man geworden. Met den Heiligen Geest was Hij gezalfd. Volvaardig was Hij tot den strijd.

En door dien Geest was Hij gedrongen om den tegenstander Gods op te zoeken, niet nu in het Paradijs, maar daar, waar alles herinnert aan den toorn en den vloek Gods: in de woestijn.

Veertig dagen had Hij aldaar verkeerd, als Knecht des Heeren. En veertig dagen had de Satan vertoefd: was hij bevreesd?

Doch eindelijk was hij besloten een poging te wagen, om ook dezen Knecht te verwinnen.

En zoo staan ze daar tegenover elkander: Christus en Satan!

Knecht des Heeren en rebel!

Wonderlijke ontmoeting!

Of zijn deze twee geen felle tegenstanders van elkander, en zullen ze, nu ze elkander ontmoeten, niet een strijd voeren op leven en dood?

Zal niet de overste der wereld zich op den Gezalfde des Heeren werpen, hier in de woestijn, om Hem te vermoorden? Of zal hij Hem niet zelf van de tinne des tempels stooten?

Heeft hij niet de eeuwen door gepoogd met waarlijk duivelsche haat, om het Zaad der vrouw te vernietigen en van den aardboden te verdelgen? En zal hij straks niet de machten der booze wereld vergaderen tegen dezen Gezalfde des Heeren, om Hem aan het vloekhout te hangen? Zal hij dan ook thans geen poging wagen, om den Koning Sions van het leven te berooven en alzoo Hem onschadelijk te maken?

Doch neen; dat is niet zijne macht. Die aanval zal hij slechts kunnen doen door de wereldmacht, wier

overste hij is.

En bovendien: ook hij staat hier onder Gods raad; en die “ure” is nog niet gekomen.

Misschien begint hij er ook iets van te verstaan, dat op die wijze de strijd niet kan worden gewonnen.

Maar deze Knecht des Heeren dan? Zal Hij hier niet aanstonds den strijd beslissen, en den menschenmoorder van den beginne voor altijd van zijne macht berooven? Hij zou het kunnen, want ofschoon Hij hier wel staat in de gedaante van een mensch, is Hij toch eeuwiglijk in de gestaltenis Gods! Hij is de Zoon! Hij is God uit God, de Almachtige! Hij is, naar Zijn goddelijk Zijn de eeuwige Heer, de Souverein van hemel en aarde. Ook van dezen Satan, den overste der wereld, den Geweldenaar, is Hij de Heer! Zal Hij hem dan niet door een blik Zijner majestueuze oogen vernietigen, of door een Woord uit Zijn mond voor eeuwig doen verzinken in den poel, die daar brandt van vuur en sulfer?

Doch neen: dat mag niet.

Deze Gezalfde des Heeren is Gods Knecht. Hij is gekomen om Zijn koninkrijk te ontvangen van den Vader. En wel zal Hij den strijd moeten aanbinden met al de machten der duisternis, en wel zal Hij haar aan Zijne voeten moeten onderwerpen, maar die strijd voor Zijn Koninkrijk is de strijd des Heeren. Het gaat in dezen strijd niet om kracht of geweld, maar om Gods recht. Dat recht werd door den eersten koning in het eerste paradijs vertreden. Naar dat recht ligt ook het koninkrijk van den Gezalfde des Heeren onder den toorn Gods, onder Zijn rechtvaardig oordeel. In den weg van dat recht Gods zal deze Knecht des Heeren Zijn koninkrijk moeten verlossen van de macht der duisternis. En die weg is voor Hem een weg van absolute gehoorzaamheid aan de spitse van een schuldig volk, en daarom een weg van lijden!

De Vader moet worden verheerlijkt.

Daarom gaat het in deze ontmoeting van den Knecht des Heeren met den Satan dan ook niet om de vraag, wie de sterkste is, doch louter om de vraag naar het recht Gods.

Tegenover dat recht Gods staat de duivel, die ook in dezen Knecht op Gods recht en eer bedoelt aan te vallen.

Vóór dat recht staat hier de Christus, die om en voor dat recht zal willen lijden!

Door dat recht wordt dus heel dezen strijd bepaald.

Ook van de zijde des duivels, hier althans nog.

Straks wordt het anders. Want, als hij zijn doel niet kan bereiken met dezen Knecht des Heeren, om Hem te doen afwijken van dezen weg van het recht Gods, wordt hij door woede verblind, en vergadert hij al de machten der wereld tegen Hem, om Hem te vernietigen met geweld, en dient hij juist daardoor den raad des Allerhoogsten.

Doch thans bedwingt hij zich.

Hij komt als een vriend! Hij zoekt voor den hongerigen Knecht des Heeren brood! Hij beroept zich op de Schrift!

Hij voert Hem op zijn hoogen berg, en biedt Hem al de heerlijkheden van zijn eigen rijk!

Wonderlijke strijd!

Onbeschaamd aanbod!

Op eenen hoogen berg had de Satan den Knecht des Heeren geleid.

En vandaar had hij,—hoe verstaan we niet, want we verstaan niet des duivels bestaan, noch zijne macht,—den Heiland al de koninkrijken der wereld getoond, in een oogenblik tijds.

Hij liet ze opdoemen voor het oog des Gezalfden in hunne macht en heerlijkheid.

En macht en heerlijkheid waren daar metterdaad! Want de mensch was, ook nadat hij was afgefallen van den hoogen God, tot op zekere hoogte koning gebleven. De zonde had de schepping niet verwoest, noch ook de betrekkingen en ordinantiën des Scheppers in die schepping omgekeerd of opgeheven. En in de aard-sche schepping stond de mensch aan de spitse der schepselen. Hij was koning. Hij had heerschappij. En hij had de opdracht om de schepping aan zich te onderwerpen. Nog altijd waren daar heerlijkheid en macht. Want de mensch had zich in die schepping ontwikkeld, en de heerlijkheid en macht dier schepping, door God daar in gelegd, te voorschijn doen treden. Alleen maar, hij had ze gesteld in den dienst der zonde en des Satans! . . .

Het was een heerlijkheid geworden, en eene machtsontwikkeling, waarin de vorst der duisternis zich kon verlustigen. Men had de heerlijkheid Gods veranderd in de gelijkenis van mensch en beest en kruipend dier. Men had het beeld Gods verkeerd in het beeld des duivels, het licht in duisternis, de gerechtigheid in ongerechtigheid, de heiligheid in vuilheid en onreinheid. En de heerlijkheid en macht der schepping waren in dienst gesteld van de lust der oogen, de lust des vleesch, de grootheid des levens.

Het was een tafereel van de machtontwikkeling en grootheid van den mensch. . . .

Aardsch, vleeschelijk, duivelsch!

Ik zal ze u geven!

Ze zijn mij overgegeven! Ik geef ze, wien ik wil! Zoo spreekt de vorst der duisternis!

Maar hoe? Geeft hij zich over? Wil hij waarlijk de koninkrijken der wereld, waarover hij, wel niet in souverainen zin, maar dan toch in ethischen zin heerschappij voert, aan de voeten leggen van den Gezalfde des Heeren? Doet hij afstand van de regeering? Zal hij zich vrijwilliglijk buigen voor den koning op Sions berg? Ge weet beter. In dien zin zou hij niet kunnen geven. Van verootmoediging is bij den duivel geen sprake. Neen, hij gebruikt list. Hij legt lagen. Hij

verzoekt den Gezalfde des Heeren. Hij ziet in Hem den machtigen, door God bereiden Koning. En hij wil vrede sluiten. Hij ziet in den Christus een kans om zijn eigen macht te handhaven, en om zijn koninkrijk voor altoos te bevestigen! Zooals hij eens den eersten koning bewoog om zich van God af te keeren, en in verbond te treden met hem, den tegenstander Gods, zoo wil hij thans dezen Knecht des Heeren verleiden, om den weg van Gods recht voor altijd vaarwel te zeggen, en om in zijn dienst te treden!

Ik zal ze u *geven*!

Waarom lijden en smart, waarom den weg des bangen doods, als ge de koninkrijken der wereld zonder slag of stoot, zonder worsteling kunt ontvangen?

't Zal alles uwe zijn!

Maar: indien Gij mij zult aanbidden!

Erken Mij als Uw Heer en God!

Van den Christus wil hij den antichrist maken!

Godslasterlijke voorslag!

Afgewezen!

Geen oogenblik kan het aanbod voor den Knecht des Heeren aantrekkelijk zijn geweest.

Niet alleen toch kon hij er niet ook maar een oogenblik aan denken, om zich voor den vorst der duisternis neder te werpen en hem te aanbidden; maar ook hadden die koninkrijken der wereld, hadden die macht en die heerlijkheid, die Hem daar op den hoogen berg werden getoond, voor Hem geen betoovering.

Hij zag voor Zich gesteld een ander koninkrijk, door den Vader Hem bereid, waarin de Allerhoogste alles en in allen zou zijn, en waarin Hij, de Knecht des Heeren tot in eeuwigheid het Hoofd boven alle dingen wezen zou. Hij zag voor zijn geestesoog de tabernakel Gods bij de menschen, en de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid zou wonen. Hij zag Zijn priesterlijk koningsvolk, dat wel in deze wereld was, en dat ook wel onder de schuld en den vloek der wereld verzonken was, maar dat toch niet van deze wereld was, omdat het Hem door Gods eeuwige verkiezing voor de grondlegging der wereld gegeven was. . . .

Het volk, dat Hij moest verlossen uit de macht van zonde en dood.

En daarom zag Hij op dat oogenblik der verzoeking klaarlijk den weg van lijden en dood als den weg der gehoorzaamheid, en als de eenige weg, dien Hij kon en mocht en wilde bewandelen.

Vuur schoot uit Zijn heilig oog, toen bij het onbeschaamd aanbod des Satans ook nog kwam de nog onbeschaamder voorwaarde: aanbid mij!

En vol majesteit klinkt het uit Zijn mond: "Ga weg van mij, Satan!"

Den Heere uwen God zult ge aanbidden! Hem alleen zult ge dienen!

Het is genoeg! Ga heen!

H. H.

The Standard Bearer

A Reformed Semi-Monthly Magazine, issued the 1st and 15th of each month, omitting the 15th July and August

Published by

The Reformed Free Publishing Association
1101 Hazen Street, S. E.

EDITOR — Rev. H. Hoeksema

Contributing editors—Revs. J. Blankespoor, A. Cammenga, P. De Boer, J. D. de Jong, H. De Wolf, L. Doezema, M. Gritters, C. Hanko, B. Kok, G. Lubbers, G. M. Ophoff, A. Petter, M. Schipper, J. Vanden Breggen, H. Veldman, R. Veldman, W. Verhil, L. Vermeer, P. Vis, G. Vos, and Mr. S. De Vries.

Communications relative to contents should be addressed to REV. H. HOEKSEMA, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Michigan.

Communications relative to subscription should be addressed to MR. R. SCHAAFSMA, 1101 Hazen St., S. E., Grand Rapids, Mich. All Announcements and Obituaries must be sent to the above address and will not be placed unless the regular fee of \$1.00 accompanies the notice.

Subscription \$2.50 per year

Entered as second class mail at Grand Rapids, Michigan

EDITORIALS

Christian Reformed Church A Stumblingblock

Just now I am referring to the particular fact, that by its stand with regard to the worldly unions The Christian Reformed Church becomes the occasion that some of the weaker brethren of the Protestant Reformed Churches are tempted to sin.

When one becomes the occasion for another to fall into sin, he is a stumblingblock.

The Christian Reformed Church, because of its stand, or failure to take a positive stand with regard to the unions, is the occasion that some of our men stumble into a double sin: they break their vow pledged before God and the Church, when they made confession of faith; and they prefer the union to their membership of the Church.

I was reminded of this by a contribution in *The Banner* of Jan. 30 by a member of one of the Christian Reformed Churches. He complains about the weak and miserable stand of his Church and its leaders with regard to the "neutral" unions. The Christian Labor Alliance suffers because of this double-hearted attitude of his Church. But besides, he writes, the Christian Reformed Church receives and welcomes members of another denomination, who sever their connection with their own Church because they are being treated and disciplined on account of their refusal to break with the union. "Lo and behold, we find that these censured members have found a haven of refuge in the Christian Reformed Church, and are tolerated there because that Church has not taken a positive stand."

It is evident that the writer referred to members of our Churches.

And what he mentions in his article has, indeed, occasionally occurred. When our Churches applied Christian discipline to some of their members, it happened a few times that these members severed their connection with us, assured that they would be received in the Christian Reformed Churches. And in this assurance they were not disappointed.

Now, we are not trying to excuse those members. Nor do we mean to transfer the responsibility and guilt of their sin to the Christian Reformed Churches.

A stumblingblock is never the *cause* of another's sin, though it is the *occasion*.

The sin belongs entirely to the brethren who thus sever their connection with our churches.

They know better. They do not seek the fellowship

CONTENTS

	Page
MEDITATIE —	
AFGEWEZEN	237
Rev. H. Hoeksema.	
EDITORIALS —	
CHR. REF. CHURCH A STUMBLINGBLOCK	240
AN INTERNATIONAL PRAYER MEETING?	241
Rev. H. Hoeksema.	
THE TRIPLE KNOWLEDGE —	
EXPOSITION OF THE HEIDELBERG CATECHISM	242
Rev. H. Hoeksema.	
THE CANONICAL SIGNIFICANCE OF THE SONG OF SONGS	246
Rev. G. M. Ophoff.	
GOD ZELF IS RECHTER	250
Rev. G. Vos	
GELOOCHENENDE DE HEER DIE HEN GEKOCHT HEEFT	243
Rev. W. Verhil.	
NEWS FROM OUR WESTERN CHURCHES	255
Rev. P. Vis.	

of the Christian Reformed Churches because it is their conviction that they represent a purer manifestation of the body of Christ in the world. The very opposite is true. They know that they are departing from the truth by this act. They deliberately forsake the Church where, according to their own conviction, the truth is most purely maintained, to join themselves to a Church that, again according to their own conviction, departed from the pure Reformed truth in 1924. And they do this only for the sake of a job.

But there is another sin they commit by this act.

Solemnly they vowed before God and the Church that they would submit themselves to the government of the Church, and if they should fall into sin, submit themselves, too, to the discipline of the Church.

And now, for the sake of their position in the world, they wantonly break the vow. They refuse to submit themselves to the discipline of the Church. And this, of course, is surely to their own destruction.

But although the guilt of their sin cannot be laid at the door of the Christian Reformed Churches, these are guilty of offering such weak members an inducement to take this step, because of their utter failure to take any stand at all in regard to union-membership.

They are the occasion of the sin of the members referred to. They make it easy for them to commit the sin. They are a stumblingblock.

We sincerely hope that the Christian Reformed Churches may change their stand.

It is encouraging that the union-question is once more being discussed by some of the leaders and laymen in those Churches.

May it have the desired result!

H. H.

An International Prayer Meeting?

About this subject we read an editorial in *The Christian Century* of Feb. 18, 1942.

The editor of that magazine is often perplexed about the proper attitude of the Church and of the individual Christian with respect to war. War is such an ungodly business, so evidently opposed to all the precepts of the Christian faith, that he finds it extremely difficult to find a position for the Christian in relation to war, that will afford peace of mind and conscience. But "the crucial point at which all our differences and perplexities which war creates for the Christian come to a focus is in the act of prayer.

How shall we pray to the God and Father of our Lord Jesus Christ? What shall we say to him, ask him for, ask him to do? We cannot abide in his presence and look up into his face without remembering that he is our God in no exclusive sense, but the God of all men, of all nations—of our enemies in the war as well as of ourselves."

In this respect there is a notable difference between the attitude of the church and its leaders at the time of World War I, and now. At that time everybody was inflamed by the spirit of war, and the leaders of the Church seemed to have no difficulty whatsoever to determine their proper attitude towards it. Nor did they seem perplexed as to what to "pray for as they ought." But, so writes the editor of the above mentioned paper, "this thought has come to us since the other World War with a poignancy that rebukes the church's conscience for the low level upon which, with a few notable exceptions, it projected its devotional expressions during that conflict. Thousands of pastors of our churches enter their pulpits and come to the altar determined not to repeat the unwitting sacrilege of which the pastors of that period confess that they were guilty. But they are perplexed and distressed by the difficulty of laying hold upon and giving expression to any really vital yearnings which are conceivably consonant with the righteous will of our universal God. The one overmastering yearning is for victory—for our nation. But remember that there are Christians in Japan and Germany who pray to the same Father, shall they pray for victory while these Christians of enemy lands ask God for the precise opposite?"

Thus writes the editor of *The Christian Century*.

A difficult problem, indeed! That is, difficult the problem is as presented by the writer.

And in his perplexity he looks about him for a way out, a solution. For he is in search of peace of mind and heart. He suggests that we imagine a meeting, a prayer meeting of four Christian men, representatives of four different nations: a Japanese, a German, a Briton and an American. And he further suggests that we now ask the question: "what shall they say to God? What shall they with one heart ask Him to do? Their prayer must be a common prayer. One will not pray for one thing while another asks for its opposite. Can they reconcile the yearnings of their hearts in a united petition which evades no issue, which boldly confronts the realities, which is specific and penetrating and vital and searchingly honest, and do this with the minimum of verbal ambiguity?"

And *The Christian Century* has sent requests to a number of distinguished clergymen to compose a prayer such as, according to their conception, these four men, representatives from different nations, united in a prayer meeting, would send to the throne of grace.

And these prayers will be published in *The Christian Century* in the near future.

I am afraid that the editor of *The Christian Century* will not be delivered from his troubles and perplexities and find the desired peace of mind and conscience.

My fear is based on the fact, in part at least, that the "recognized leaders" that were requested to compose such a prayer, are by no means capable of representing the Christian Church. To mention only one name, Harry Emerson Fosdick is one of them.

But my chief reason is that the editor neither presents the problem correctly, nor does he point to the right source for a solution of his problem.

Indeed, if we consider this war from *our viewpoint*, from an *earthly* point of view, and then consider our *earthly and human and national longings and yearnings*, in order to bring them to the throne of grace, we will create for ourselves a difficult, in fact, an insoluble problem.

Let us say, that with a clear conscience we can say that our country represents a strictly righteous cause in the present conflict. Let us say, moreover, that we are quite sure that it is God's will that the righteous shall always have the victory in this world. Well, in that case, I would suggest that we would be quite ready to ask God for an American victory, and to tell the Japanese and the German Christian that they are all wrong and that they, too, must pray for the victory of the American arms.

But wait!

Our cause is not exclusively American: it is the allied cause. And the question would immediately arise, whether our allies in this war are also worthy of this victory for which we pray. Well, let us pass Great Britain in silence, for the time being. Then there is Russia. Shall we also look God in the face and earnestly plead the righteousness of the Russian Cause?

I am afraid, that if you bring those four "Christians" from four different nations in the upper room for their prayer meeting (and it is a good thing that the editor did not ask a Russian to be present), they would soon be fighting rather than praying.

And, too, the editor does not turn to the right source for help and for a solution of his problem.

He turns to men, to mere men, for an answer to the question: "what shall we pray for?"

Why not turn to the Word of God for an answer?

Why not, for instance, directly turn to our Lord Jesus Christ, that we may learn from Him what we should ask in our prayers?

He would surely reply: Pray: "Hallowed be thy name; thy kingdom come; thy will be done on earth as it is in heaven."

Perhaps the editor of *The Christian Century* would object that such a prayer is too vague and general and ambiguous, and that it bears no relation to this very concrete war?

In that case he is surely mistaken.

I would suggest that he puts this to the test by applying these three petitions to the present situation, and by then elaborating upon them.

Let him consider what this would mean:

Hallowed by thy name, in and through this war!

Thy kingdom come, in the way of this war!

Thy will be done, so that we may always be obedient to thy precepts in this war, and so that thou mayest execute thy will and realize thy eternal good pleasure!

The result would be a truly Christian prayer. No Christian, from whatever land or nation he be, could refuse to unite with us in this prayer. Nor would anyone else than a Christian care to be present at such a prayer meeting.

And it certainly would be very much to the point!

H. H.

The Triple Knowledge

An Exposition Of The Heidelberg Catechism

IV.

LORD'S DAY III

4.

The Universality Of Depravity

Thus far we discussed the fall of our first parents in Paradise, and we reached the conclusion that it was, indeed, a fall, and not merely an act of sin. By the first act of disobedience, consisting in eating of the forbidden tree, the nature of our first parents was corrupted. It was not merely weakened, but actually debased and ethically corrupted, so that henceforth they could no longer serve the Lord their God in love. They lost the image of God, their knowledge of God became darkness; their righteousness was subverted into rebellion; and their holiness was turned into pollution. Enemies of God they had become. And the reason for this corruption cannot be found in the "natural" effect of that first sin, but must be attributed

to the execution of the death sentence which God had threatened upon disobedience. Death was inflicted upon them the moment they transgressed the commandment of God. And death would henceforth have dominion over them, not only physically, but also in the spiritual sense. The carnal mind is death. It is not subject to the law of God, neither indeed can be.

But now we must consider another question. The Catechism is speaking, not merely of the corruption of the nature of our first parents, but of *our* nature. Through the fall and disobedience of our first parents, Adam and Eve, in paradise, *our* nature has become so corrupt that we are all conceived and born in sin. The universality of sin is not only clearly taught in the Holy Scriptures, but is also a matter of universal experience. All men sin and reveal that they are corrupt by nature. That is the testimony of all history, of everyday life, as every issue of our daily papers clearly shows, and as every news broadcast over the radio proclaims; it is the testimony we bear to one another in our social life in the world, for not only do men condemn in others that which they themselves practise, but no man puts confidence in the integrity of his fellows: when any transaction of importance takes place it must be duly sworn and signed and sealed before witnesses; and it is the testimony of every man's conscience, for man not only knows that he is sinful, but he cannot recall that he was ever different. All men are always sinful and corrupt. That is the terrible fact with which the Catechism deals here. The question is: whence is this depravity of the entire human nature?

It cannot escape our notice that the Catechism, in answering this question, emphasizes the organic unity rather than the juridical or legal solidarity of the human race. The question of original guilt is left out of consideration, and the fact of original corruption receives all the emphasis. That the human nature has become *corrupt*, and that, too, through the fall and disobedience of our *first parents*, Adam and Eve, so that we are all *conceived and born in sin*, is the truth that receives all the attention. The organic oneness of the race is stressed. Adam and Eve were our first parents. Both were the bearers of the whole human nature. By their fall and disobedience both became corrupt. And this corrupt human nature, in which it is impossible to do any good, they propagated, and it is continually being propagated in the way of conception and birth. In other parts of our Confessions this same aspect of original sin is emphasized. Thus we read in Art. 15 of the Netherland Confession: "We believe that, through the disobedience of Adam, original sin is extended to all mankind; which is a corruption of the whole nature, and an hereditary disease, wherewith infants themselves are infected even in their mother's womb, and which produceth in

man all sorts of sin, being in him as the root thereof; and therefore is so vile and abominable in the sight of God, that it is sufficient to condemn all mankind." And in Canons III, IV, 2, 3, the matter is stated as follows: "Man after the fall begat children in his own likeness. A corrupt stock produced a corrupt offspring. Hence all the posterity of Adam, Christ only excepted, have derived corruption from their original parent, not by imitation as the Pelagians of old asserted, but by the propagation of a vicious nature. Therefore, all men are conceived in sin, and by nature children of wrath, incapable of saving good, prone to evil, dead in sin, and in bondage thereto, and without the regenerating grace of the Holy Spirit, they are neither able nor willing to return to God, to reform the depravity of their nature, nor to dispose themselves to reformation." It is evident that the Confessions consider depravity a moral or ethical disease, a corruption of the human nature that is transmitted from parent to child by the generation of the father and the conception of the mother, and that clings to the nature of the child from the moment of conception, even in the womb.

And this is the explanation of Scripture. The psalmist complains: "Behold, I was shapen in iniquity, and in sin did my mother conceive me." Ps. 51:5. And Job utters the words: "Who can bring a clean thing out of an unclean? Not one." And in Rom. 5:12-14 we read: "Wherefore as by one man sin entered into the world, and death by sin; and so death passed upon all men, for that all have sined. For until the law sin was in the world; but sin is not imputed where there is no law. Nevertheless death reigned from Adam to Moses, even over them that had not sinned after the similitude of Adam's transgression, who is the figure of him that was to come." In the last passage the apostle is really considering the universality of the reign of death. Nor is there any reason to limit this "death" to the corruption of the body and temporal or physical death only, as some would have it. Sin and death are mentioned in connection with each other, and that entirely in general, without limitation. The death that came through sin certainly includes spiritual death, the corruption of our nature, our being in bondage to sin. The one man Adam is here represented as the one by whom the floodgates of sin and death were opened upon the entire human race. The text makes us think of the dikes that protected the Lowlands in many places against the angry sea. The waves would beat against them sometimes so persistently and powerfully, that they were pierced and the lands behind them were inundated. "Through one man", thus we read literally in the original, sin entered into the world, and death by sin. And this would be quite impossible except for the organic unity of the human race. In the way of

propagation the corruption of sin spreads to the very last of men that are born of women. "That which is born of the flesh is flesh." John 3:6.

This raises the question as to the conception and birth of each individual child, particularly of the "soul". The difficult question of the origin of the soul always was a favorite topic of discussion among theologians. In recent years the discussion was revived in the Netherlands, especially by the book of Dr. Waterink in the "Origin of the Soul", who was accused of Apollinarianism because of his apparent identification of the human person with his spirit. Much was written on the subject, but unanimity of opinion was not reached. In the past there were three explanations of this problem. The first is known as the theory of preexistentism, and held that all the souls were actually created in Adam, and that therefore, all human individuals really sinned in our first father and in him became corrupt. This appears to have been the view of Augustine, a view that was really based on a mistaken explanation of the last part of Rom. 5:12: "for that all have sinned." He interpreted that clause in the sense that is given to it in the Dutch translation: "in welken allen gezondigd hebben." But this cannot possibly be the correct rendering of the original. It does not justify the translation "in whom all have sinned;" but very definitely must be rendered: "for that" or "because all have sinned." But this theory never found much support among theologians, as might be expected. Apart from the fact that it finds no support in Scripture, it meets with too many difficulties and is really an impossible philosophical conception. A second solution of this problem is known under the name of "traducianism". It, too, proceeded from the distinction of body and soul, and held that the whole man is born from the parents in each individual instance. Soul and body constitute the whole man, and soul and body each individual is conceived and born. The main objection that was lodged against this conception is that propagation is only applicable to the body: spirits do not propagate their species. This is a rather philosophical objection. It seems to me that a far more weighty objection to this view may be deduced from the incarnation of the Son of God. If the whole man, person and nature, soul and body, is conceived and born from the parents, it seems difficult to escape the dilemma that, either Christ was not a complete man, or He was two persons, a human person as well as a divine. And that would lead us to the error that is known as Nestorianism. A third theory is known as Creatianism. It holds that the body is born from the parents, while the soul is created by God in birth or conception, or some time between conception and birth of the individual child. Nor is it difficult to raise objections against this theory. Does

only part of the human nature propagate itself? How must it be explained that children resemble their parents, not only physically, but also with respect to traits of character? And, more difficult still, how must the language of our Confessions be explained with respect to the propagation of a corrupt offspring by a corrupt stock? If God creates each individual soul, how does that soul become defiled and corrupt? And if the human nature consists of body and soul, did not Christ, then, assume the whole human nature from the virgin Mary?

All these objections would seem to suggest that the distinction of the human being in body and soul cannot serve as a basis for the explanation of the propagation of original corruption. It does not offer us the proper working hypothesis. The reason for this must, perhaps, be found in the fact that it is not clearly defined what is meant by "soul". In Scripture, too, the word for soul has different connotations. Sometimes it is used for the whole man; in other passages it is properly translated by life; while again in other parts of the Bible the meaning of the term closely approximates that of spirit. It would seem expedient, then, to proceed from a little different point of view and choose another distinction as our point of procedure. I mean the distinction between person and nature. The whole living nature of man is propagated through generation, conception, and birth. But this propagation of the human nature takes place under the operation of an act of providence whereby that nature becomes a *personal* nature. This distinction and explanation has this in its favor, that it is in accord with what we confess concerning the incarnation. Also in the incarnation of the Son of God the whole human nature, we believe, is conceived in the womb of the virgin Mary and born from her. But the Son of God assumed an impersonal human nature: the Person also in this case came from God, is, in fact, the very second Person of the Holy Trinity Himself. If, then, the human nature is become corrupt in paradise, and the whole human nature in each individual child that is born comes from the parents through conception and birth, we can conceive of the possibility that a "corrupt stock produces a corrupt offspring", and that, as the Catechism expresses it: "our nature is become so corrupt, that we are all conceived and born in sin."

But this raises another question. Does not the doctrine that all men are conceived and born in sin, so that they are incapable of doing any good, exempt man from all responsibility? I am born corrupt, totally depraved. I came into the world with a nature that was incapable of doing any good. And this I certainly cannot help. I never had a chance. To fight against this corrupt nature is not only hopeless, but also impossible, for the simple reason that I do not even

have the inclination or the desire to reform myself. I am "by nature" prone to hate God and my neighbor, and I always was, quite without any individual fault of my own. But does it not follow, then, that I cannot be held accountable for my sin? If it is not my fault that my nature is corrupt, how, then, can actual sin that arises from this nature as from a foul fountain, be reckoned to me as guilt? Can God hold me responsible for that which I cannot and never could do? Am I not rather a victim of circumstances, of cruel fate, that is to be pitied rather than condemned? The Catechism does not consider this aspect of original sin in this connection, but only looks at the matter from the organic viewpoint. But unless this question is also asked and answered, the whole subject of the universality of sin and death has not been treated. Hence, what must be our answer, what is the Scriptural answer to this question?

Scripture teaches us, that also from a legal viewpoint God created the human race as a body, a legal corporation, and that the first man Adam was made the head of this body in a representative sense. Even as the human race was created of one blood, so that there is organic unity, so there is in the one legal corporation of mankind legal solidarity. Pelagianism is fundamentally individualism: each individual man stands or falls his own master; there is no communal responsibility and communal guilt. But this is condemned on every side, not only by Scripture, but also by actual experience, and by real life in the State, in society, in the home. It is true, of course, that there is individual responsibility. Scripture emphasizes this very strongly. When the children of Israel complain that the dealings of the Lord are not equal, and attempt to justify themselves in their sins, the Lord says to them through His prophet: "What mean ye, that ye use this proverb concerning the land of Israel, saying, The fathers have eaten sour grapes, and the children's teeth are set on edge? As I live, saith the Lord God, ye shall not have occasion any more to use this proverb in Israel. Behold, all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son is mine: the soul that sinneth, it shall die." The children are not punished for the sins of their fathers in which they themselves do not walk. But that does not alter the fact, that there is also legal solidarity and communal responsibility and guilt among men. God warns in His law, that He will visit the sins of the fathers upon the children, even in the third and fourth generation of them that hate Him. And this is plainly corroborated in actual life. Individualism stands condemned everywhere. If our government declares war, it is the government, and not the individual citizens, that is responsible for this act. It bears the sword, and it is responsible for the way in which it uses that sword also in war. It is only in this light and on this basis

that it can be maintained that the individual soldier does not commit the sin against the sixth commandment, when he kills the enemy in battle. But this does not mean that the individual citizens are at liberty to decide for themselves, whether or not they shall take an active part in the war. No right minded citizen will say: let the government, that declared war, fight it out! On the contrary, the government occupies a representative place at the head of the State. When it declares war, every citizen is actually in war. When, to meet the expenses of the war, a huge debt is accumulated, as is the case in our present time, that debt is ours, even though we had no part whatever in its accumulation. And even our children and our children's children will have to bear the burden of that debt. Thus it is in the home and in society. Everywhere we see that one must assume responsibility for another. And thus the Bible teaches that the whole human race was created a legal body represented by the first man Adam, so that his first sin is imputed to all, and all men are born under a load of guilt by virtue of their being members of this legal corporation. This also answers the question that was recently debated in circles of the Reformed Church of America, whether infants are guilty before God in Adam. That they are cannot, in the light of Scripture, be regarded as questionable.

This is the meaning of that last clause in Rom. 5:12: "for that all have sinned". We must remember that the apostle is discussing here the problem of universal death. All men are under the dominion of death. Death reigns. But death is no accident. Nor is it the end of a natural process of decay and corruption, the inevitable and natural end of all life. It is punishment for sin. But if it is punishment for sin, how can death be universal? Not all men have sinned after the similitude of Adam's transgression. Death reigned from Adam to Moses, even over those that had no law, no special commandment, and no personal opportunity to keep or to violate that commandment as did Adam. Besides, death evidently reigns over the infants in the cradle. It makes no distinction. But how can this be harmonized with the justice of God if death is punishment? Where is the legal ground for this punishment of death upon all? The answer is: "for that all have sinned". But when and how did all sin? The answer is: in and through the sin of the one man Adam. For through one man sin entered into the world, and death through sin, and death passed upon all men. And vs. 18 of the same chapter of the epistle to the Romans states very specifically, that by the offense of one judgment came upon all men to condemnation. This is a purely legal statement. One man sinned, all are under judgment, all are guilty. This could never be the case, if Pelagianism were true and the human race consisted of a num-

ber of individuals without communal responsibility. But this is very clear, if the one man that sinned is accounted as the representative of the entire race, so that all are reckoned in him. This, then, is the Scriptural solution of the problem of original sin. All men are born in sin, with a corrupt nature, that is inclined to hate God and the neighbor. And this original pollution is the punishment of spiritual death, inflicted upon the whole human race, because of the communal guilt of all mankind in the first man Adam.

H. H.

WEDDING ANNIVERSARY

1897 — 1942

It is with sincere thankfulness to God that we announce the 45th anniversary of our parent's marriage. On March 4, 1942

EDWARD BYLSMA

and

GERTRUDE BYLSMA—Helmholdt

will celebrate this happy occasion. We pray that God's blessing may follow them through many additional years of wedded life.

Mr. and Mrs. George Spruit
Mr. and Mrs. John Bartelds
Mr. and Mrs. Adrian Griffioen
Miss Geraldine Bylsma
Mr. and Mrs. Gerard Bylsma
Miss Beatrice Bylsma

Grand Rapids, Michigan.

CLASSIS EAST

will meet in regular session Wednesday, April 1, at 9:00 A. M., at Fuller Ave.

D. Jonker, S. C.

NOTICE — Classis West

Classis will convene at Hull, Iowa, D. V., Wednesday, March 4, at 9:00 A. M. Will those desiring lodging please contact the Rev. A. Cammenga.

M. Gritters, S. C.

The Canonical Significance of the Song of Songs

No other book in the Bible is such a puzzle to commentators of every school, as the Song of Solomon. In the course of ages it has been overgrown with a maze of both mystical and literal interpretations and its literal form is subject to endless controversy. Yet the fault lies with the interpreters, with their failure to allow the book to speak to them and with their failure to adhere to right principles of exegesis.

In ascertaining the canonical significance of the book, we are confronted by the questions: "Is the book allegorical as to its character or typical, or is its meaning solely that which meets the eyes? Let us see.

In literature an allegory (from the Greek *Allos*, another; *Agoreuein*, to speak) is the description of one thing in terms or under the figure of another in which the real subject of discourse is not named. In this species of composition the subject named is historically unreal, non-existent, and is thus a mere figure or name of the real subject. So, if the Song is an allegory, the author in what he writes of Solomon and Shulamith, had before his mind not two real persons, who, in the definite characteristics possessed by each and in the relation which they sustained to each other, typified spiritual and heavenly actualities; but then the author in all the language that he employs is describing directly and consciously Christ and His Church. Now such is not the case. The view that the Song is an allegory must be set aside as incorrect, but not because this species of composition is unworthy of the Song or of the Scriptures in general, or because of certain other objections raised against this view.

The writers of the Holy Scriptures made use also of composition of this character. The psalmist did so in his description of the people of Israel in the character of a vine: "Thou hast brought a vine out of Egypt; thou hast cast out the heathen and planted it. Thou preparest room before it, and didst cause it to take deep root, and it filled the land. The hills were covered with the shadow of it, and the bows thereof were like the goodly cedars. She sent out her boughs unto the sea, and her branches unto the river. . . ." Ps. 80).

This scripture answers the requirements of the definition of the allegory. The real subject—the people of Israel—is not named and the subject named—the vine—is a mere figure in this Psalm, historically unreal. Not the vine but the people of Israel is the subject directly contemplated. Were the Psalm typical and not allegorical, the vine, too, would be historically real. And this would be the subject directly contemplated.

If the species of composition that bears the name

of allegory is found also in the Scriptures, it cannot be true that, as the reasonings of some critics seem to imply, we would be compelled to adopt the so-called allegorical method of interpretation in explaining the Song, were it an allegory. For this method—a method that originated with the Greeks, was first introduced by Philo and was adopted by Origin—is truly a vicious one. It may be used in the interpretation of no Scriptures, not even of such as are plainly allegorical. Origin taught that if the meaning of a passage of Scripture remains obscure and unintelligible when the words are taken in their obvious and literal sense, there must be an undersense which is concealed and must be brought out. This undersense with Origin was not the true, correct sense of the words—a sense of which he at first would remain ignorant but that, as a result of more painstaking study, he subsequently succeeded in apprehending. To the contrary, it was a sense that the words do not yield and even cannot have. It was thus a sense of Origin's own fabrication and one which he imposed upon, carried into, the text. It is plain that an interpreter, who employs this method, makes scripture say whatever he pleases. Much if what Origin taught indicates that he did just this. If, instead of renewing his study of the words, when the meaning of the passage remains obscure to him, the interpreter looks beneath, he sets aside the Scriptures to place in the room thereof whatever his mind is able to supply in that underworld. For the meaning of the text can be none other than the sense of its words.

Calling this vicious method allegorical was, I believe, a mistake; for it brought that species of literature that bears the name of allegory more or less under a cloud of suspicion and led to the conclusion that the allegory and the so-called allegorical method are inseparable. Now this conclusion is wrong. One can very well proceed on the foundation that the song is an allegory without finding himself under the necessity of employing Origin's method. For the allegory, as well as any other species of literature, is a composition in which all the language employed has worthy, literal, and discoverable sense. What would be the use of describing one thing under the figure of another, if it were otherwise and if thus the language employed could tell us nothing at all about the subject directly described and contemplated.

Yet there have been interpreters who took the stand that the figures, the figurative language, of the Song, have no literal, worthy, and discernable sense, that, if expounded literally, these portraits are absurd and ridiculous, repulsive and revolting even, and form, as literally interpreted, "a tasteless and ill-assorted rhapsody of incongruous enormities". Now it is true that, as long as the language is not understood, especially some of these portraits, such as the description

of the bride's features, strike one as strange. What can be the literal sense conveyed by a word-picture such as this: "Thy teeth are like a flock of sheep that are even shorn, which came up from the washing; whereof every one bear twins, and none is barren among them. . . . Thy neck is like the tower of David builded for an armoury, wherein there hang a thousand bucklers, all shields of mighty men. Thy two breasts are like two young roes that are twins, which feed among the lilies" (4:2-4). If the similes of the Song such as these strike us as strange, the thing for us to do is to confess that the fault lies, if not with our failure to discover the true and literal sense of the language employed, than with our inability to discern the logic of this language. To set these similes aside as so many incongruous enormities, devoid of discoverable sense, is not only to assail the very Scriptures; it is in addition to destroy for ourselves the very vehicle for the conveyance of divine truth from the mind of God to the mind of man. It is thus to declare that the song can tell us nothing at all either of things earthly or of things heavenly. So if the language of the Song is devoid of literal and discoverable sense, the Song might as well have been written in a language understood and spoken by men of no generation either of the past or the present. Thus the interpreter who first assails the language of this song as inherently unintelligible and thereupon proceeds with his interpretation of the book, will stand before us in the fruits of his labours as armed not with truth that God communicated to man through the instrumentality of earthly, human language, but, like Origin, with figments of his own mind.

The question is whether the church fathers and the christian commentators of the middle ages made themselves guilty of this. Did they, too, *on a whole*, regard the language of the Song as inherently unintelligible? Those who accuse them of this, point to their exegesis of the Song. But this exegesis does not prove the charge. What it does show is that the interpretation of the Song current in the primitive church and in the church of the middle ages regarded all the particulars in the various descriptions as allusions to the relation of Christ to the church and further to the soul of the individual believer. To illustrate, it sees in the opening words of Shulamith 1:2-4 a manifestation of the longing of the church for union with her heavenly bridegroom. It further sees in what Shalamith says vss. 5 and 6 of her *blackness* and of her "not having kept her own vineyard," reference to the sins of the church, as the causes of her temporary separation from God and her enslavement by the empire of the world. Thus what this exegesis also shews—and this has weight—is that the christian church of those periods regarded the Song as Messianic. This, I said, has weight. To the rationalist

commentators, the Song is merely an eulogy of natural conjugal love. To know therefore that from the beginning the testimony of the church has always been to the effect that the Song is Messianic is most reassuring.

The question must now be confronted: What is the composition to which the Song belongs? whereas the characters named in the song—Solomon and Shulamite—and appearing in it, are not imaginary but real, it is neither an allegory nor a parable. But just what is the song? If nothing more needs to be said of its characters than that they are real, it could be termed simply a true narrative in verse calculated to convey a moral lesson. This is now the prevalent view among rationalist commentators. Only it is held that the narrative is fiction in that the characters are creations of the author's mind, true to life, perhaps, but yet imaginary.

Though the Song, as will be shown, is typical-messianic, thus, though more must be said of it than that it is true narrative, it *is* indeed narrative, or, better said, true representation. That is, the sense of the words of this song is altogether rational and discernible. Its descriptions are true to life and concern characters that are historically real. This view of the Song must form the foundation on which we set out in interpreting it. Doing so we inquire into the meaning of the language in literal application. We possess ourselves first of its literal and obvious sense. And it is on the basis of this literal and discoverable sense that we rise to the spiritual significance.

Inquiring into the language, we find ourselves confronted by the question: Does the structure of the song conform to the laws of the drama? If so, the Song is a composition with an introduction, plot or story and a final result. And to this result and to the development of the story towards its climax, all the separate scenes and incidents in the Song contribute. Such is now the view held by most modern commentators, rationalists and conservatives alike.

Among those who accept this dramatic integrity of the Song, there are two distinct lines of demarcation.

According to the one line the story is this: King Solomon is on a journey, when he first meets Shulamith, whom those who follow this line take for a country maiden. In her childlike simplicity she takes the king for one of the common young men in the land. She playfully addresses him as she would one of her village companions. The outcome is that the king carries her off to his harem and she becomes another one of his many wives or of his many concubines. But she has no liking for the pomp of royalty. And with the women of the harem she feels herself ill at home. She longs to be back in her mother's cottage among the woods and fields where she spent her child-

hood days. But she loves the king, and he feels himself strongly drawn to her. She would take him with her away from the follies and temptations of the court down to her quiet country retreat. He yields to her and gives up his unworthy habits of life and goes with her and lives a purer and healthier life. Her love is strong enough to hold the king and to retain him wholly for herself. Thus the poem is said to describe Solomon's forsaking the ways of sin into which he had strayed and his return to God and right living. In particular, the song is held to exalt the triumph of love over the degradation of polygamy. This is the sole purpose of it. And this is said to be the Canonical significance of the Song. Let us observe that, according to the above scheme, Solomon is the only lover.

There is still another line of interpretation among those who accept the dramatic integrity of the Song. It is this: He with whom Shulamith is in love is not Solomon but a young shepherd of her country home. But the king wants the maid for himself. He first gets her into his harem by force or fraud. This, so it is held, is the lay of the story at 1:4 where the statement occurs: "The king has brought me into his chambers." After getting her into his harem, the king attempts to estrange her from her rustic lover by "all sorts of inducements and seductive arts. But the maid, by her pure love to her mate, resists all the enticements which the king brings to bear upon her, partly through the medium of the ladies of the court, and partly in person by his own flattering speeches and several times by direct and violent assaults upon her virtue. Convinced of her fidelity to her distant lover, Solomon is at length obliged to dismiss her to her home, whither she is taken by her lover, who has meanwhile hastened to her on the wings of love." According to this scheme there are two lovers appearing in the Song—Solomon and the shepherd. According to the rationalist commentators who follow this particular line of reasoning, the canonical significance of the Song is that "it sets forth the beauty of a simple country life as the scene of the true love of husband and wife in contrast to the degradation of a corrupt court". But there are also conservative commentators who adopt this scheme, those whose stand is that the Song is typical-messianic. According to these students of Scripture the spiritual truth which the Song sets forth is to the following effect: The people of Israel had asked for an earthly kingship, not considering that through this request it denied Jehovah. In Solomon the Lord had given the people a king with whom it entered the golden age of its history. Solomon was the earthly replica of the glory of Christ. Wisdom, riches, power, glory and fame met and joined in his illustrious person. For the people this was a temptation to apostatize, to be satisfied with a king as Solomon, and to find its ideal in a worldly kingdom. The people on a whole yielded

to this temptation. It looked no further than Solomon. But not all rejected the son of David of the future. The true Israel clave to Him who would one day say of Himself: more than Solomon is here. They continued to acknowledge Solomon as their ruler. But their love they reserved for the true bridegroom of Israel. Of this love of the Messiah the Song testifies. It describes for us the triumph of holy love for that King, in whom Jehovah Himself will appear, over all the enticements of kingship, that at best was but a shadow of the true. Such is the contention. And therein lies the significance of the Song and also especially in this that it set before the eyes of the Old Testament Church king Solomon in all his yileness—such is indeed the contention and so he also appears in the Song if the scheme in question is correct—in order that the true Israel might perceive that it is Christ on whom it should have its affections set. The proof that this conception of the significance of the Song is wrong is this scheme. Both schemes—the shepherd theory and the one lover hypothesis—are supplied, as to all their connecting links, by the interpreter and are not in the Song. Romances they are of the modern commentator with the elements of the Song woven in to suit the taste.

The Song is no drama. There is no regularly unfolded plot in it. But neither is it a collection of disconnected poems that owe all appearance of continuity to the arrangement of an unknown editor. The Song has structural unity. Throughout the book the same persons appear in the dialogue. The style is the same. The center of attraction is Solomon and Shulamith and the identity of their figures is preserved throughout. Herein lies the structural unity of the book.

Solomon and Shulamith are historically real and the Solomon of the Song is the son of David. The joining of the two in wedlock does not form the climax of the song. Already in the first scene they appear as married. There is no climax to this composition. From its beginning to its end, it moves along in its discourses on the same high plain of conjugal ecstasy.

What is this Song? Upon examination it appears to be a representation of the loving intercourse of an earthly bridegroom and his bride. The two parties here described live in and for each other. The Song is filled with proofs and instances of their fondness and devotion, their ardent longing for each other when separated, their delight in each other when united, their increased enjoyment in every source of pleasure, of which they partake together. It is the constancy, the tenderness, the purity, and the fervor of wedded love that this Song in the first instance sets forth as no other Song of this character is known to do or

could do. Thus its theme is a pure and chaste conjugal affection and its sole *primary* purpose is to portray this affection in all its strength and unsullied loveliness. And this it does with such matchless delicacy as to plainly show that it was written under the impulse of an infallible inspiration. No human could produce such a book.

It is therefore a sad mistake—a mistake fatal to the Song—to carry into it, as those interpreters addicted to the shepherd theory or the one-lover hypothesis have done, the polygamy of Solomon. For in this Song he appears as devoted exclusively to Shulamith. He says and does nothing on which to ground the suspicion of a want of constancy in his love to her.

The Christian Church, through the ages, has held that this Song is something more than a description of scenes that belong to the sphere of natural conjugal love. What her stand in regard to this Song is and always has been is that “in consequence of his representative character as the vicegerent and type of the divine King of Israel—Jesus Christ—his individual and earthly relations become the mirror of the spiritual and the heavenly. His human love to the woman of his choice is the symbol of the love of God to His elect people, of Jehovah to Israel, of Christ to His Church.” The latter is not directly described by the terms of the Song, but is shadowed forth by scenes and feelings which are depicted in it. The Solomon of the Song is not the heavenly; he is but the earthly Solomon. “He is presented, however, not in his individual personality merely, but in the capacity of king and lover or husband, thus suggesting the ideal king and the ideal lover and to this extent and in this manner shadowing forth the greatest and the most glorious of monarchs, the most tender and affectionate, the most loving and the best of bridegrooms, Jehovah-Jesus.”

But the rationalist commentators will not have it so. Yet there is something in it, they say, to justify its having been incorporated in the canon of the Scriptures. And this something is its making clear in the days of Solomon's polygamy among the Jews that this gross imitation of the court-life of heathen monarchies was a despicable and degrading thing, and to set over against it an attractive picture of true love and simple manners.

It can be proved that the Song was designed by the Holy Spirit under whose inspiration it was written, to shadow forth the heavenly, the love of Christ to His bride, the Church. Throughout the Old Testament and especially in the writings of Jeremiah and Hosea the idea of a marriage union between God and His people occurs. The Baptist describes the coming of the Messiah as the bridegroom, and Christ appropriated the title for Himself. St. Paul contemplates the union of husband and wife as an earthly replica

of the union of Christ and His Church. The marriage of the Lamb is one of the features of the Book of Revelation. But these analogies, it is said, are insufficient to establish any proof. Now this is true. All that these analogies show is that in general the earthly is a symbol of the heavenly. The union of every believing man and wife is a symbol of the marriage of the Lamb. What is needed is proof that the Song as to the two main characters which it presents is a prophetic symbol of the union of Christ and His Church. This proof is there and, contrary to the contention that the writer never drops any hint that he has wrapped up spiritual ideas in the sensuous imagery of his poetry, it is contained in this very Song. The following expressions and passages, occurring in it are telling. "The King has brought me into his chambers. . . ." (1:4b). "Behold his bed which is Solomon's; threescore valiant men are about it, of the valiant men of Israel" (3:7). "King Solomon made himself a chariot of the wood of Lebanon. He made the pillars thereof of silver, the bottom thereof of gold, the covering of it of purple, the midst thereof being paved with love. . . . Go forth, O ye daughters of Zion, and behold king Solomon with the crown wherewith his mother crowned him in the day of his espousals and in the day of the gladness of his heart" (3:9-11). "Solomon hath a vineyard at Baalhamon; . . . My vineyard, which is mine, is before me; thou, O Solomon, must have a thousand. . . . Thou that dwellest in the gardens, the companions hearken to thy voice, cause me to hear it. Make haste, my beloved, and be thou to a roe or to a young hart upon the mountains of spices" (8:11-14).

The writer in these passages and thus throughout the entire Song presents Solomon as king and lover, better said, as king-lover. In his person, king and lover or husband are so united as to be inseparable. It proves that in this Song he is presented as type of Christ in his capacity of king not merely (it is not disputed that in this capacity he typified Christ) but of king-husband. This is the canonical significance of the Song.

In interpreting this Song, most believing commentators of the past have proceeded from the premise that the similes in the Song not only as a whole but in their detailed features as well, have typical meaning. Is this premise correct? If so, what is there to so guide the interpreter in his search for the corresponding spiritual truth that he avoids the pitfalls into which some commentators, who proceeded from this premise, have fallen? This is a question that cannot be gone into here.

G. M. O.

God Zelf Is Rechter

(Psalm 50)

Voor de zooveelste maal ben ik geneigd om te zeggen: dit is een van de schoonste psalmen uit den bundel. Doch ik doe het niet. Zulk zeggen vermoeit, verveelt, wordt eentonig en is ook niet juist. Eigenlijk zijn er geen mooie en minder mooie psalmen in ons psalmboek. Het schijnt zoo, doch het is niet waarheid om zoo te spreken. Alle psalmen zijn product van den Heiligen Geest van God en alles wat God doet is mooi, lieflijk, schoon en aanbeddelyk. Om het anders te zeggen: alle psalmen zijn tezamen gelijk aan een schitterende diamant en elk dier psalmen vertoont een fonkeling van dat lieflijk gekleurde licht.

In dit lied ziet de dichter den grooten God die als Rechter van Zijn volk verschijnt. En Die Zijn oordeel laat gaan over den godsdienst.

Het treft ons, dat die geïnspireerde dichters God gezien hebben, zooals wij Hem nooit zien. De man is geheel en al onder den indruk van God: Hij spreekt daarom geheel en al voor God. En dat is heerlijk. Wij zijn altijd geneigd om het voor dien armen mensch op te nemen. Niet zoo de geïnspireerde profeet. Die spreekt voor God alleen en nooit neemt hij het voor den mensch op. De geheele Bijbel is eigenlijk een Theodicea, nu in den goeden zin bedoeld. Dat woord beteekent eigenlijk: een rechtvaardiging van God. En ik schrijf dat woord neer met honger in mijn ziel. Och, of nu al wat in mij is Hem prees!

Jaren geleden zeide het mijn professor: Wij hebben altijd medelijden met den mensch, doch wanneer zult ge nu eens medelijden hebben met God? Och, ik weet wel, dat dit dwaas klinkt, als ge die uitspraak op den eersten klank af hoort, doch het is verre van dwaas. Menigeen van U hebt ook al de wijsheid van dat vreemde zeggen bespeurd. Medelijden met God. De man bedoelde, dat het ons aan het hart gaat als Zijn Woord en Wet en openbaring met voeten getreden wordt. Wie, die God liefheeft, wordt niet verscheurd in zijn diepste hart, als men Jezus een vervloeking noemt en den Zone Gods onder den voet vertreedt? Ziet, geliefde lezer, dat bedoelde hij.

Doch de Bijbelschrijvers ijveren allen voor God. Zij verdedigen God altijd. Zoo ook hier. Zij zijn eenvoudig mondstukken van God. God spreekt tot ons door hen.

En dat schokt altijd, als ge ooren hebt om geestelijk te hooren.

Hij wordt aangediend in al Zijn grootheid.

Eigenlijk staat er: Eel, Elohim, Jehovah spreekt!

En dat zijn drie namen van God. Eel is God als de Almachtige. Elohim is het Eeuwige Wezen die ons vreeze en ontzag inboezemt en Jehovah, ja, Jehovah is

de naam van God zooals Hij de hemelen zal doen ruischen tot in alle eeuwigheid van teederen min. Jehovah is de VerbondsGod, halleluja!

Treft het U niet, dat die Godsmannen God zeggen zooals gij en ik Hem nooit zien? O ja, we hebben Zijn Woord en openbaring rondom ons en die dingen uiten een luide sprake. Ook brengen zij ons vaak onder den indruk hunner grootheid. Vertoonend het handwerk des Scheppers of des Herscheppers. Doch men gevoelt het, hier hebben we wat anders. De menschen die den Bijbel ontvingen werden ontzet. Sommigen vielen als dood neer, anderen zuchtten: mijne beenderen worden aangegrepen tot verrotting. Dat kwam van de rede Gods die hen doorlouterde. Jesaja riep: wee mij!

Uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende!

Heb ik teveel gezegd? Ziet ge Hem?

De opdracht van het spreken Gods is, dat men de aarde en den hemel zal verwittigen om voor God te verschijnen. Hij heeft een boodschap voor ons.

Ik ben er van overtuigd, dat we het hier te doen hebben met een profetie van het uiteindelijke verschijnen van God als Hij zal komen om te oordeelen. Dat kunt ge merken uit het derde vers. Het is alsof de dichter het gevoeld heeft: waar is die God die zoo blinkt uit Sion? Waar is Hij, opdat wij Hem zien mogen? Zoo klinkt immers het verwaten hart des menschen van alle eeuwen?

Daarom zegt dat derde vers, dat God zal komen en niet zal zwijgen; dat vuur voor Zijn Aangezicht zal verteren en dat er groote donkerheid der stormen Hem zal verzellen. Welnu, dat ligt zeker nog in de toekomst.

We hebben hier een aankondiging van het richten Gods in de toekomst. Die wijzer zijn dan mij hebben het mij verteld, dat zulk zeggen eigenlijk niet correct is. Eigenlijk moet men zeggen: Het richten Gods, hetwelk Hij van eeuwigheid tot eeuwigheid daadwerkelijk doet zal in dien dag *openbaar* worden. Hij richt *nu* ook. En de voorsmaak hebben Gods volk nu. Daarom staat het ons in den Bijbel aangeschreven. En de Geest van Christus past het zaligmakend toe. En de goddeloozen hebben er iets van in de conscientie. Doch zij werden verhard. Terwijl wij jammerlijk klagen in diepen nacht. Dat is ook heilzaam en zaligheid.

Nu, wat heeft God te zeggen in dezen psalm?

Allereerst zal het een sprake zijn tot Zijn volk.

Hij zal van den hemel en tot den hemel roepen, mitsgaders tot de aarde met het doel om Zijn volk te richten.

Gij wordt gericht, volk van God!

Het oordeel zal beginnen van het Huis Gods. We

worden allen geopenbaard voor den rechterstoel van Christus, om weg te dragen wat door het lichaam geschied is, hetzij goed, hetzij kwaad. Soms tijds een ontstellende gedachte. En als het gericht begint bij het Huis Gods, waar zal de goddelooze en zondaar verschijnen? Vreeselijke gedachte.

Dus eerst iets voor de gemeente. Luistert: Verzamelt Mij Mijne gunstgenoten, die Mijn verbond maken met offerande! Dat zijn gij, mijn broeder! God heeft U nu alvast wat te zeggen. Hij zal het nu al reeds vertellen hoe het er met U naar toe zal gaan in dien dag van vuur en storm.

Het verbond Gods maken met offerande. Ja, het verbond staat in verband met offerande. Toen de dichter dit zong was er niet meer dan bok en schaap en hyssop en wat roode wol. Doch nu is er het bloed van Golgotha. Als hij nu dichtte zou hij zeggen; "die Mijn verbond maken met Jezus!"

Hoe zoudt ge anders godsdienst oefenen? Godsdienst zonder het Bloed is voor eeuwig uit.

Hoor dan Mijn volk, en Ik zal spreken. Ik zal onder U betuigen. Zie sterk op Mij nu, want Ik God ben Uw God!

Ik vraag U: Is er ergens muziek, in hemel of op aarde, hetwelk te vergelijken is met deze stanza? De God des hemels is mijn God? O, terwijl wij in de gevangenis liggen in den stok, met het bloed van den rug stroomend, hebben we den hemel in de ziel. God is mijn God.

Doch er is een andere zijde. Die God is Rechter. Hij zal het mij bekend maken hoe de verhoudingen zijn van God en godsdienst.

En direkt grijpt de Heere U aan in het diepe hart. Luistert naar Hem: Op het Agenda van den oordeelsdag komen Uwe godsdienst oefeningen niet voor. Hij zal dan zwijgen over het feit van Uw aangezicht en de plooiën van 't vrome geknoei. Of ge al met verandering van stem kondet fleemen en paaën geeft God niets om, of het moest zijn om U te verdoemen. De Heere walgt van een uitwendigen godsdienst als 't hart er niet in is.

Neen, direkt aan het begin verzekert ons de Heere, dat Hij ons niet zal straffen om onze offeranden. Het zal dan niet gaan over het feit, dat ge naar den priester geloopt zijt met een bokje of een tortelduif. Merkt het toch op, wil de Heere zeggen, dit is de Dag wanneer de harten van engelen en van duivelen, van rechtvaardigen en onrechtvaardigen binnenst buiten gekeerd worden. En alleen om toe te lichten een zwart hart zal de Heere getuigen oproepen in Uwe uitwendige handelingen.

Uwe brandofferen zijn steeds vóór mij!

Daar zal het niet over gaan. Vooral met een enveloppen-systeem, hetwelk ik van harte goedkeur, is

het in 't geheel niet noodig, dat we daar een oordeelsdag voor hebben. Dat heeft de heele diakonie in 't boek opgeschreven. Een ieder heeft Uw uitwendigen wandel gezien. Doch alsdan zullen de verborgene dingen van 't harte openbaar worden. Hoe vreeselijk, doch ook, hoe zalig zal dat uur zijn!

Daar komt nog bij, dat de Heere nu wil, dat ge de verhoudingen goed gewaar worden zult. Let er op, God is niet hongerig naar Uw dollar! Het is er God niet om te doen om een var uit Uw huis te nemen, mijn broeder! Die var en die bok en die dollar hebben wel een plaats, doch dat komt straks. Eerst wat anders.

De Heere zal Zijn doen ook goed motiveeren. Als Ik hongerig was, zou Ik het dan Mijn gemeente moeten zeggen? Het vee op duizend bergen loopt daar toch voor Mijn aangezicht rond? Als ik in anno Domino 1942 gebrek had aan wat gouds, zou ik het toch kunnen opgraven uit die sekure brandkast van Kentucky? "Uncle Sam" kan *Mij* er toch niet buiten houden?

O, er is wel plaats voor een dollar. Mijn dienst-knechten moeten hun dagelijksch brood hebben en gij behoort Uw electrisch licht der kerk te betalen. Er moet wat geld zijn voor de uitdraging van Mijn Woord in verre streken en wat hout voor Sions zalen, zoolag er copiën van dat Huis op aarde zijn, doch dat moet komen als vanzelf. Dat zal ik straks wel aantonen. Eerst wat anders.

Wat dan?

Och, offert Gode dank!

En ge moet ook wat tranen uit den treure tot Mij!

Dat, o dat, geliefden is het goede dienen van God!

Offert Gode dank, wat is dat?

Het is dit, geliefden: Een hart dat berstens toe vol is van de lieflijkheden van God. Vaak lezen wij, dat de Heere genadig is en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid. Ge moogt nu zeggen: De Heere heeft Zijn lieven Zoon, onzen Jezus, gezonden voor ons om de hel, de verdoemenis te verslinden voor ons. Voorts geeft Hij ons alle dingen met Hem.

Dat alles moet ge zien, waardeeren, waardschatten, in U opnemen, er over peinzen, steeds dieper bestudeeren, theoloog worden. Doet ge dat, dan wordt ge tot berstens toe vol. Weet ge wat er dan gebeurd is? Dan zijn de stralen van het Deugdenbeeld van God in Uw ziel gevallen, U in vlam zettend. Dan wordt ge inwendig verteerd door Gods ijver. Dan zijt ge zalig geworden.

En dan bleef het ook niet uit. Dan valt ge op de knieën en roept ge het uit: "Aanbiddelijk Opperwezen! Dan roept ge het uit: Halleluja!

Dan is het een ware hemel op aarde om te bidden, te aanbidden, te zingen.

Dat alles geschiedt door Zijn Woord en Zijn Heiligen Geest.

Naar de mate der gave der genade in Jezus Christus.

Dan betaalt ge den Allerhoogste Uwe geloften.

Dat kan een cent zijn of honderd gulden. Een var was het of een tortelduif in die dagen van Asaf. Doch dan wilde het hart zich met de daden paren. In zulke oogenblikken geen walgelijk gefleem of een verachtelijke vrome plooi van 't aangezicht, terwijl het hart zich verre hield van God.

Dat eerst.

Doch er is een andere zijde aan. We komen nu aan een vers toe, dat ik altijd verkeerd verklaard heb. Er staat: "En roep Mij aan in den dag der benauwdheid: Ik zal er U uithelpen, en gij zult Mij eeren."

Ik heb altijd gedacht, dat dit sloeg op die toestanden als men wat pijn in 't hoofd heeft of een slechte spijsverteering. Op die dagen wanneer we voor een operatie staan. Zoo heb ik dit vers altijd gebruikt. Wat is God toch een geduldig God.

Doch nu ik den tekst zie in zijn verband nu merk ik, dat het iets heel anders beteekent. 't Moest ook eigenlijk wel duidelijk zijn, zonder het verband. Het is toch ons allen bekend, dat alle hoofdpijn en krampen niet genezen worden. En soms leidde de weg van de operatie-tafel naar het stille graf. Terwijl er in den tekst staat: *Ik zal er U uithelpen!* Dus dat faalt nooit. Het is een benauwdheid die altijd weggenomen wordt.

Dit is het. Ik zal het uit Gods Woord bezingen: Ik lag gekneld in banden van den dood, daar d' angst der hel mij allen troost deed missen; ik was benauwd, omringd door droefenissen; maar riep den Heere dus aan in al zijn nood. . . .

Dat is het, geliefden.

Of ge dan den Heere niet aan moogt loopen in dagen van lichamelijk ziekte? Wel zeker. Dat wil de Heere ook. Doch daar gaat het hier niet over. Trouwens, het gebeurt heel vaak, dat er in 't geheel geen benauwdheid is, al vindt Gods kindt zich nog zoo dicht bij den Jordaan des doods. Dan heb ik ze wel eens hooren zeggen: Dominee, als de Heere mij weg wil nemen door deze ziekte is het geheel en al goed. Ik verlang naar Hem!

Doch hier gaat het om de benauwdheid die ons overkomt vanwege de zonde. En de schuld. Wanneer de nevelen der zonde tusschen ons en God komen. Dan wordt het zeer bange. En in die dagen zegt God: Zie op Mij! Staar sterk op het kruis van Mijn Zoon! En dan zult ge het zien, dat alle Uwe zonden vergeven zijn. Ze zijn weggeworpen in een oceaen van eeuwige vergetelheid.

En gij zult Mij eeren.

G. V.

Verloochenende Den Heer Die Hen Gekocht Heeft

II Pet. 2:1.

Zulke mensen zijn er altijd geweest, waar het lichaam van Christus tot de meest zuivere openbaring kwam. Zonder eenige omslag begint de Apostel dit tweede hoofdstuk, als een tegenstelling van wat hij gezegd heeft in het eerste hoofdstuk.

Daar toch sprak hij over het vast, dat is, het zekere, hechte en deugdelijke van het Woord der profetie. Het Woord Gods hebben we ontvangen, doordat God mensen door Zijn Heilige Geest zoo inspireerde, dat zij Gods Woord onfeilbaar gesproken en geschreven hebben. Gods Woord is dus niets minder dan het waarachtig-zelfgetuigenis van God, door Christus, voor Zijn Kerk op aarde.

Hij heeft dan ook niets uitstaande met den afgodendienst der heidenen, die, in meer of mindere mate, hun godsdiensten gebaseerd hebben op kunstiglijk verdichte fabelen.

Daarop moet dan ook het oog der gemeente gevestigd worden. Gods Woord moet voor haar de groote vastheid zijn voor geheel het geloof. Zoo ook voor hem, die dat Woord predikt. Hij mag nooit anders optreden dan in de vaste overtuiging, dat hij te doen heeft met het eene en eenige onfeilbare Woord Gods. Anders heeft hij geen recht zich tot Gods gemeente te richten, haar aan te spreken, te troosten, te vermanen of van haar gehoorzaamheid te eischen. Tenzij hij zichzelf aan dat Woord, als Gods onfeilbaar Woord, onderwerpt, heeft hij in den waren zin des woords geen boodschap, die hij de gemeente kan brengen, wat hij dan ook voorts moge bezitten in gaven en talent.

En niet alleen is het waar, dat dit onfeilbaar getuigenis der Schrift tot de gemeente spreekt van God, door Christus, maar daar moet nog bij, dat gansch het Woord altijd en overal, centraal met dien Christus begint en met Hem eindigt.

Geheel de verlossing, zooals die door den Drieëenigen van eeuwigheid gedacht is, wordt door Hem in Christus vervuld. En ook daarvan spreekt Petrus in den tekst en in het verband. In het verband toch zegt hij, dat de kracht van den Heere Jezus Christus is bekend gemaakt door hem. Hij heeft die kracht gezien op velerlei wijze. Het werk van Christus, waarvan hij getuige is geweest was het werk der verzoening, de weg waarvan liep over het donkere Golgotha en die uitliep, door dood en graf, op den derden morgen, de dag der opstanding. En zoo zeker was de uitkomst van Christus' werk, nog al eer het beëindigd was, dat God de Vader er het zegel der Goddelijke goedkeuring aanhechte en dit verkondigde op den berg der verheerlijking, en met het oog op de uitkomst verkondigde: 'Deze is Mijn Geliefde Zoon, in denwelke Ik Mijn wel-

behagen heb'.

Het werk der zaligheid is dan ook even zeker, als de verkondiging er van.

Daarom is dan ook het hart, als centrum van alle prediking, Christus en dien gekruisigd. Het Evangelie der verlossing spreekt van den Middelaar Gods en der mensen, Die door den weg van het kruis, Zichzelf een gemeente heeft gekocht met den prijs van Zijn bloed.

In alle prediking, zal het waarlijk den naam waardig zijn van prediking waarop de gemeente recht heeft, moet er van dat werk gesproken worden. Een predikatie waarin dat hoofdelement ontbreekt, is in den grond der zaak geen boodschap van Godswege. Wie dat niet wil of kan, moet verre blijven van het ambt, of daarvan geweerd worden.

Welnu, zoo zegt Petrus in dit vers, zoo zijn er geweest in de Oude Bedeeling, die dit gedaan hebben. Alleen maar, daar liep langs de lijn der ware profetie, die der valsche. En wel moet de Kerk des Heeren het voor oogen houden, dat die beide lijnen parallel naast elkander loopen in de Nieuwe Bedeeling.

Ook in uw midden zullen er opstaan, die zichzelf zullen openbaren als de voortzetting van wat in het Oude Verbond geschied is.

Let er op, hoe Petrus de aandacht vestigt op de wijze, waardoor deze valsche leeraars zullen trachten hun valsche leer ingang te doen vinden. Zij zullen het doen om het terzijde, tersluiks in te voeren, te brengen (agein), in (eis), bij de zijde of terzijde van (para). Het doet denken aan spionnen of verraders, die in de gemeente verkeerden, doch zich als vrienden en medegeloofsgenooten voordoen.

Bovendien, het zijn leeraars, wier toelag, het is, om verderfelijke ketterijen ingang te doen vinden en het volk Gods achter zich te trekken. Ketterijen, die naar de beteekenis van het woord dit bedoelen, dat zij een tegenstelling zijn van al hetgeen voor de gemeente vast en bondig is en het fundament moet zijn in geheel hun geloofsleven. Zij zullen hun duister en verderfelijk werk zeer voorzichtig beginnen en dat wel op deze wijze:

1. Zij zullen, allereerst, met de gemeente geheel haar belijdenis aanvaarden en er vooral in den eersten tijd wel voor zorgen, dat er op hun leer en leven geen aanmerkingen gemaakt kunnen worden. Iedere ketterij is, als zij aan het begin haar kop opsteekt moeilijk te onderscheiden van zuivere leer. Ware dit niet zoo, dan kon men de gemeente van Christus niet zoo gemakkelijk mede krijgen en haar bij het vaste fundament der waarheid wegtrekken. Verwierp men onomwonden het Woord der Waarheid, er zou een storm van protest losbreken.

2. Let er vervolgens op, dat Petrus in deze zelfde tekst spreekt, als van gekochten, met het oog, op geheel de gemeente. Zoo werd Christus gepredikt en

voorgesteld, als hebbende de gemeente gekocht met Zijn bloed en naar die verhouding tusschen Christus en Zijne gemeente moet zij worden toegesproken. Moet ook geheel de gemeente worden bearbeid, naar den Schriftuurlijken regel, dat zij Zijn Lichaam en waar van Hij het Hoofd is. Op dienzelfden grondslag werden ook in haar midden de Sacramenten bediend, de jeugd onderwezen, op oud en jong toegezien en gebracht, indien noodig, onder de Christelijke discipline.

Maar zóó is het ook de belijdenis der gemeente.

Zij belijdt, dat zij door Christus' bloed gekocht en dat zij het lichaam van Christus is. Aldus treedt zij op in het midden der wereld door hare belijdenis, aldus openbaart zij zich in haar levenswandel. Dat belijdt zij niet slechts persoonlijk, maar ook met en van elkander, als één geheel. Wie dan ook tot de gemeente behoort, wordt dan ook in den kring van de zichtbare Kerk gehouden, als een gekocht door het bloed van Christus (ook al moet daar altijd bij gezegd, totdat het tegendeel blijkt). Zóó predikt de gemeente het Woord Gods aangaande den Christus en Zijn verhouding tot het lichaam, aangaande de Sacramenten en de Christelijke tucht.

4. En laat ons nu maar vast vooropstellen, dat in den tijd, waarin de Apostelen leefden en optraden, het niet zoo moeilijk was, om de gemeente te kennen. Van verschillende kerkformaties van zuiver en minder zuiver, was in dien tijd geen sprake. Men behoorde, óf bij de synagoge der Joden, óf bij de gemeente van Christus—de rest behoorde bij het heidendom. En van uit het heidendom waren deze bekeerlingen getrokken. Daarom, ook uit hun midden kwamen de leeraren voort. En naar Petrus ons verder zegt aangaande deze valsche leeraars blijkt wel, dat zij niet al te luidruchtig zijn begonnen, noch ook hun leven aanleiding gaf voor eenige verdenking. Luister slechts: 'Want indien zij, nadat ze door de kennis des Heeren en Zaligmakers Jezus Christus de besmettingen der wereld ontvloten zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zoo is hun het laatste erger geworden dan het eerste'. Wel een bewijs, dat voor een tijd (hoe lang weten we niet en doet er ook niet toe) en in hun prediken en in hun wandel waarlijk niets anders konden doen, dan den indruk geven, dat ook zij gekochten des Heeren waren.

a. Allereerst dan in hun prediking. Wat was het karakteristieke? Ons antwoord is, dat zij de gemeente steeds hebben voorgehouden, dat zij door Christus bloed gekocht waren. Zoo was hun begin. Doch hun theologie was niet innig met hun innerlijk zijn verbonden. Het was niet de drang des harten, het geen voor alle dingen noodzakelijk is, die hen, met alle kennis die ze bezaten spreken deed. Er bestond tusschen de prediking en het hart niet een wezenlijke harmonie. En zoo zijn er meer geweest, Hymeneus en Filetus, Demas en Bileam, die toch den tijd gekend hebben, dat er zelfs

een streeling voor vleesch inlag, om de Waarheid in al haar schepte voor te stellen, zonder zelf door de Waarheid te worden gevangen genomen en bekeerd te worden van dag tot dag.

b. Dat ook het leven, geheel formeel genomen, naar den buitenkant aanleiding gaf om niet aan dezelfde personen te twifelen. Zij waren immers, en dat door verstandelijke kennis aangaande Jezus Christus (als een soort moraal) ook in dezen de smet der wereld ontvloten. Zij hadden met die wereld en de dingen der wereld geen omgang. Zochten in dien tijd ook de geneugten der wereld niet. Wat gepredikt werd en wat men in het leven zien kon, gaf niemand het recht, om van deze leeraars der gemeente tot een andere conclusie te komen dan deze, dat in hun spreken en daden zij betoonden gekochten des Heeren te zijn.

Eindelijk, zoo is het ook te verstaan, dat er van een loochening van den Heere ook alleen sprake kan zijn, wanneer men zelf geen deel heeft aan dien Heere. Hoe scherper iemand de Waarheid predikt (en dat duurt nooit zoo heel lang), des te scherper zal hij, wanneer zijn eigen verstand begint te walgen van die Waarheid, de leugen daarvoor in de plaats kiezen en met alle geweld voorstellen. Denk eens iemand, die het leerstuk der verkiezing en verwerping predikt, doch wiens hart daaronder koud blijft, hoe de beschuldiging van het verstand hem om doet slaan en tenslotte de beiden verkiezing en verwerping zal doen wegwerpen).

Zoo ook hier. Geen deel te hebben aan het gekocht te zijn door het bloed van Christus, schoon tot de gemeente te behooren waar dit geloofd wordt. Om dan, wanneer het eigenlijke van het verduisterd hart aan het woord komt, juist op *dat* punt zijn grootste vijandschap te openbaren, zelfs zoo, dat men niet rust, totdat ook andere mede gaan op datzelfde pad des verderfs.

In de tweede plaats, het is ook zeer duidelijk uit het verband, dat volgt, dat het daarbij nooit blijft. De apostel houdt der gemeente niet minder dan vier voorbeelden voor, van hen die God verachten en om Zijn genade zich niet bekommerden. De Engelen die vielen, de wereld van Noachs dagen, de steden Sodom en Gomorra en de Aartshypokriet Bileam.

Met de loochening der Waarheid gaat gepaard een verzinken in de poel der zonde. De gemeente, zolang zij daarin verkeerden, is dan niet veel meer, dan een middel, om zichzelf te verrijken en met het verkregene, het vleesch en de zonde te dienen, om tenslotte uit te komen, daar, waarmede Petrus dit hoofdstuk besluit: "Maar hun is overkomen hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, gewasschene zeug tot de wenteling in het slijk",

W. V.

News From Our Western Churches

It is already some three or four years ago since the last time an article appeared in our Standard Bearer under this heading. This may have caused some of you to wonder whether we still have churches in the West. Well, we surely do. Of course, they are not yet "quite" as large as our Fuller Ave. congregation, but nevertheless, I am glad to be able to say that, in general, they are still very much alive. Of this life and of some of the activities in our Western Churches, I have been asked to inform the readers of our Standard Bearer. In doing so, in this article we will confine ourselves to our churches in North-west Iowa and Minnesota, while in a future article we hope to contribute some news pertaining to our other churches in the West.

By the time these lines appear in print Rev. B. Kok, our Home Missionary in the past, will undoubtedly already have been installed in our congregation at Hudsonville, Michigan. Rev. Kok and his family left this vicinity on February 3. It is with deep regret that our people here see Rev. Kok leave the mission-field. The reason for this, however, is that he was well qualified for the task, and not that in this vicinity he was laboring in a field white with harvest, so that a few new Protestant Reformed congregations might soon have been organized had he yet remained for some time. Fact is, services were conducted by Rev. Kok at several different places, but without much positive fruit as far as can be seen at present.

A combined service of all our surrounding congregations was held in our Hull Church on the evening of the last Sunday Rev. Kok was with us. On this occasion Rev. Kok preached a farewell sermon. All our congregations were well represented so that the spacious Hull Church was filled to capacity, every available chair having been carried into the church. Just before the close of the service Rev. Verhil, in name of the various congregations, spoke a fitting word to Rev. Kok, after which the audience rose and sang Psalm 121:4. Truly an edifying evening. Not only was the Word of God proclaimed to us, but as small churches worshipping together we were also strengthened in the tie that binds. Before their departure Rev. and Mrs. Kok were also given a farewell by the ministers and their families. These farewells are customary here when one of our ministers leaves this vicinity.

Also here, it will soon be possible for one to listen to a Protestant Reformed Radio Hour. It will be sponsored by the Western League of Protestant Reformed Young People's Societies, over KSOO, the 5000 watt station at Sioux Falls, South Dakota. Sixteen

young people selected from the various societies will provide for the music and local ministers will do the speaking. The broadcasts will be given from 4:15-4:45 on Sunday afternoons throughout the months of April and May. They will be given by transcription since this proves to be more economical. All the programs can be recorded at home at less cost than the travelling expenses would be if all those participating in the program were to travel to Sioux Falls for each broadcast. And this also makes it possible for the minister that takes part in a broadcast to preach for his congregation that same afternoon, which otherwise could not possibly be done.

Our Young People's Societies have decided to cancel their annual convention usually held the latter part of February. These meetings, consisting of afternoon and evening sessions and a banquet, proved to be very instructive in the past, as well as occasions for Christian joy and fellowship. But at present already seven of our young men are serving under the colors of our country and before long several others will be called upon to do so. With this in mind, and considering the times in which we live, most of the societies felt that we can hardly look forward to a convention this year which would afford the joys and pleasure of the past years. Hence it was decided to have only an evening session, consisting of a speech by one of our ministers and miscellaneous numbers by the various societies.

So much for news pertaining to the churches in general. Now let us make a speedy imaginary tour of the various congregations and inquire as to the welfare of each at the home of its pastors.

We start out from Rock Valley. Our first stop is in Doon, seven miles to the northeast, at the home of Rev. Vander Breggen. We find the Rev. at home with the house to himself. Mrs. Vander Breggen being in Grand Rapids where she is to undergo an operation for goiter. Upon our investigation we find that, though the congregation consists of only 10 families, yet there are also several others on the sick-list. Mrs. Henry Kuiper Sr. is troubled with gallstones. Elder J. Blankespoor, though so far improved as to be able to walk a little again and also to attend church when the weather is nice, has not yet fully recovered from his serious illness of last fall. And thirteen year old Harold Aardema is still suffering from infantile paralysis. May the Lord grant complete recovery. Otherwise grace to bear the cross. Though small, the congregation has a Ladies Aid, which is studying the Parables. Also a Young People's Society which discusses the Epistle to the Galatians and the Confessions.

Leaving Doon again we travel northeast. This time 55 miles, which brings us to the home of Rev. Verhil at Edgerton, Minnesota. Upon our arrival

there we find that, besides the beautiful parsonage built a few years ago, a newly erected church edifice finished last fall, now also adorns the church property. And Rev. Verhil informs us that besides paying the regular budget the congregation has already paid \$5,000.00 towards the payment of the building expenses of the new church. The congregation is flourishing and now consists of 29 families totaling 155 souls. Peace reigns in the congregation and a spirit of joy in the truth prevails. This is also evident in the various societies. The Men's Society numbers 25 members, the Ladies Aid 21, and the Young People's Society numbers 20. The congregation also has a heart for Christian Education, as Christian School attendance is nearly 100 percent. However, the goal is to have a School of their own. To this end a society has been organized which has 27 members. None of their young men have as yet been called upon for military service.

Now we return to Iowa. We wend our way to the home of Rev. Cammenga in Hull, nine miles east of Rock Valley from where we started. Here again we come in contact with a flourishing congregation which at present numbers 48 families and has a total of 254 souls. And the congregation is still growing. Last year 13 members left the congregation, but 33 others joined. Hull also has many children and young people. This becomes plain in the Catechism room where 119 receive instruction. Of these, 62 are young people who attend the evening class. Four of their young men are serving under the colors, three in the navy and one in the army. The consistory soon will call a meeting of the parents of the congregation with a view to the problem of Christian Instruction. At this meeting ground work will be begun to the forming of their own Society for Christian Education. Also here the Lord's blessing is being experienced and love and unity reign in the congregation.

And now we go 16 miles southeast to Orange City, for a brief visit with Rev. Blankespoor, who, much to his convenience, now lives across the street from the church. Here we are told that the congregation is still small, only 11 families. Also, these families are not large as appears from the fact that they total only 46 souls. And to this must yet be added that many of the members have already attained to the evening of their lives. Due to this the congregation is known in that community as the "Old People's Church". But even so, also here we are again reminded of the fact that in Christ's Church it is not a question of numbers. For the congregation has joy and peace, stands strong in faith and has hope for the future. And Christian School attendance is 100 percent. Also, they have a very lively Ladies Aid which meets every week, as well as a Young People's Society. The congregation was gladdened recently by

the announcement that Rev. Blankespoor had declined the call from our Grand Haven congregation. This they also showed during the week by giving him a surprise.

Next we journey 11 miles northwest. This brings us in Sioux Center at the home Rev. Gritters. Just glancing over the schedule for weekly activities we notice that our congregation here is well organized into societies. The congregation has a Men's Society, Ladies' Aid, Girls' Society, Young People's Society and Sunday School. Recently a drive was staged to decrease the church debt. The drive netted the sizeable sum of almost \$500. A few of the societies also called their funds into action some time ago and presented the church with some 120 chairs. Through a little contact the consistory established with people in the Ireton vicinity, it became possible to have Rev. Kok appear twice in the Ireton Town Hall. Not so many were in attendance, but at least some 25 people, who had little or no acquaintance with our views, went home with the conviction that the Synod of the Christian Reformed Church was right when it said that we are "reformed". Two of their young men are in the service of our country, both from the Frankin family. One is with the Top. Division in California, and the other "somewhere" in the navy.

Now we return to Rock Valley, 14 miles northwest of Sioux Center, where the undersigned is pastor. Our congregation here has many large families, due to which we have many children and young people. The congregation has a total of 121 souls. We have a Men's Society and a Ladies' Aid, as also a very active Young Peoples' Society. The Young People's Society, however, has lost several members of late, a few having gone to find work in the cities, while another, Lawrence Kooima, has left us to prepare for the field of battle. The latter receives a letter from one of the society members every week. He also receives the Standard Bearer, Church News and Beacon Lights. The consistory is planning a drive to decrease the church debt, which is done every year about this time. Christian School attendance is only about 50 percent, but this is largely due to the distance many of our people live from the School.

Well, we have completed our first tour. But I notice the sun is setting. And the space allowed me for this article is taken. So we will wait with the other tour till later.

P. V.

Christ is the everlasting Rock,
Faith's resting place and home;
The same today as yesterday,
And in the days to come.